

LUN – KRALJ PONOČI

53

1990

F. Ešton

LUN I AVETINJSKI ODRED

X-100

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Recenzenti
PAVLE POPOVIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Lektor
VLADO RABAT

Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7. telefon 021 / 621-555
● Žiro račun 65700-603-6350 ● Direktor »Dnevnika«: **Dušan Tomić** ● Za izdavača: **Ilija Vojnović** ● Odgovorni urednik: **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

YU ISSN 0353—5916

Sedeći uz barski pult mornarskog kluba blizu Temze, Samjuel Makferson je zaljubljeno gledao u brod usidren kod šestog doka. Već dani-
ma je tako provodio vreme. Ponekad bi naišao neko od poznatih mornara ili kapetana i sati bi prolazili kao minute, a zatim bi Makferson nastavljao da ispije viski i gleda u brod. On je oprezno pripremao plan da izvuče svoj brod, koga je u poslednjoj gužvi zaplenila lučka policija i stavila u karantin.

Već je bio skupio dve trećine potrebne posade i smislio da na prepad ukloni stražu, brzo promeni ime i izgled broda i isplovi na otvoreno more. Bio je to njegov brod, ali zbog nekoliko razloga nije mu smeo ni prići.

Uz pult sedošu dva čoveka i Makferson je nehotično slušao nastavak razgovora, koji su nepoznati sigurno vodili još dok su dolazili.

— Još devet dana i kupićemo ga na licitaciji — reče jedan od njih.

— Mora da je skup — primeti drugi.

— Naprotiv! To je luksuzni brod sa preterano snažnim motorom. To je ajkula, a ne brod — odvrati prvi.

Makferson skoro uzdrhta čujući te reči. Video je kako pridošlice posmatraju njegov brod koji je sada nosio ime »Čoblem«, ispisano iznad desetak drugih imena.

— Kao jahta, taj brod je suviše veliki. Zbog malog broorskog prostora ne može se pretvoriti u teretni. A inače guta gorivo tako da se nikakav posao s njim ne bi isplatio. Jedino je za nas kao naručen — nastavljao je nepoznati.

— Dakle, javiće se malo kupaca? — upita njegov sagovornik.

— Čak mislim da ćemo mi biti jedini — odgovori prvi.

Makferson se sav pretvorio u uvo. Znao je da će brod biti prodat čim od momenta zaplene istekne vreme koje je bilo određeno da se vlasnik javi i objasni ono što je policija htela da zna.

Dok je Makferson razmišljao kako da ubrza otmicu svog broda, u klub uđoše četiri čoveka u prilično pohabanim odelima. Najstariji je bio koščat i mršav čovek pedesetih godina. Njegovo izbrazdano lice i upale oči delovali su čudno. Mogao je biti kakav propali kapetan broda, ili obična lučka skitnica, ali prikri-
vena pronicljivost pogleda je odu-
darala od njegovog celokupnog izgleda. Njegovi pratioci su bili različito obučeni, ali je bilo očito da pripadaju londonskom dnu života. Svi sedošu

čajne poglede. On baci funtu na pult, osmehnu se devojci koja toči piće i požuri da osmotri svu tu družinu.

Prva dvojica se uputiše uskom ulicom prema pruzi, a među prolaznicima odvojeno išla su ona četvorica. Bilo je očito da prate kupce broda. Samjuel Makferson požuri za njima. Vide kako ona dvojica nestadoše u vratima okrugle četvorospratne zgradurine, čiji prizemni prozori su bili okovani debelim rešetkama.

Mršavi čovek izmučenog izgleda dade znak dvojici svojih ljudi da ostanu kod ulaza, a on sa jednim pođe unutra. Makferson se izravna sa ulazom i vide dugi hodnik i ljude kako nestadoše u mračno dvorište. Kao da se nečeg prisetio, on se povratio i uđe u hodnik.

Dvojica preostalih na ulici pođoše za njim. Makferson to beše primetio, ali mirno nastavi i pri kraju hodnika skrenu u taman prolaz, pa zastade. Pratioci su bili zbunjeni njegovim nestankom, pa kad ugledaše da stoji i smeška se gledajući ih mirno, oni nehotično pođoše rukama ka džepovima.

Bilo je prosto čudno kako glomazni Makferson brzinom munje udari jednog, pa zatim drugog. Obojica se prostreše bez glasa. Mornar ih povuče u mračni prolaz i šmugnu u dvorište, znao je da će oni bar desetinu minuta ostati nepomični.

Oprezno je išao oko gomile sanduka, jer celo dvorište je bilo pokriveno nekakvom staklenom nastrešnicom zasutom naslagama gareži i prašine. Slabo se videlo, iako je sunce tek bilo zašlo.

A tada poče pucnjava. On vide kako onaj mršavi čovek trči ka jednim vratima i osvrćući se gađa trojicu gonilaca. Njegov pratilac je posrtao ranjen, pa konačno klonu preko praznih limenih kanti, koje se srušiše. Mršavi se kod samih vrata trže i klonu, ali zatim se s mukom podiže i nestade u vratima. Otuda opali na

gonioce i jednog pogodi pravo u grudi.

Dva preostala gonioca primetiše Makfersona, pa bez reči uperiše oružje i počеше da pucaju. On se brzo baci iza ograde

Makferson je prekorno pogleda. Ona je brzo navlačila kućnu haljinu.

— Mogle ste reći da nisam ovde — reče Makferson mirno i zaviri u drugu sobu.

Iz hodnika se čulo dozivanje:

— Otvorite nam vrata! To je neko njuškalo! Dvojici smo već pokazali. Otvorite!

— Slušajte momci! Ja sam slučajno upao ovamo! Ali ne volim da mi oštetite kožu! Jeste li čuli? Moj kolt pravi velike rupe! Dalje od vrata! — odvrati Makferson i opali nisko kroz vrata.

Iz hodnika odgovoriše vatrom sasvim bezobzirno. Makferson odgurnu devojkicu i gojaznu ženu u ugao i tiho reče:

— Legnite tamo i mirujte. Ja ću pokušati kroz drugu sobu.

Crnokosa lepotica odrečno mahnu glavom.

— Nećete izaći. Bolje je da predajte oružje — reče ona.

Ali Makferson je nije slušao, nego uđe u drugu sobu i zaključa vrata za sobom. Pride prozoru i tek sada shvati zašto je devojkica rekla da neće uspeti. Na prozoru su bile glomazne rešetke, za čije lomljenje bi trebalo bar deset funti eksploziva.

On pomisli da će policija čuti pucnjavu, mada je za to bilo malo izgleda zbog vozova koji su prolazili prugom u blizini i zbog ogromnih magacina oko ove zgrade.

Pogled mu pade na telefon i on brzo okrete samo njemu poznat broj. Čulo se nekakvo ritmičko zviždanje, po kome on poznaše da mu to odgovara Donald Sikert.

— To sam ja, Samjuel! Dokon sam pa ti se javljam. Ako zakasnim na večeru, znaj da sam se zadržao na prijatnoj zabavi — počeo Makferson.

— Gde se nalaziš! — pitao je Donald Sikert znajući da bez naročite nužde Samjuel ne poziva njihov tajni telefon.

— Ne znam broj. To je zgrada sa rešetkama blizu pruge ovde u Deptfordu. Uličica pravo od

nald Sikert je vozio brzinom koja ga je dovodila u opasnost da nikad ne stigne u pomoć drugu. Ipak, uspevaio je da izbegne mnoge opasne situacije, a na raskrsnicama je u nekoliko slučajeva projurio baš u trenutku kad se palilo crveno svetlo. Znao je da je broj njegovih kola zabeležila bar nekolicina saobraćajaca, pa ga promeni u ulici blizu kluba.

U veliku zgradu sa rešetkama ušao je oprezno. U dvorištu ugleda dva leša, a zatim poče da pretražuje. Već je morao da se služi džepnom lampom, jer je padao mrak.

Iz jednog hodnika čulo se ječanje. On zovnu, ali niko ne odgovori. Izgledalo je da nikog nema u blizini. Sikert uđe u hodnik. Na podu je ležao mršavi čovek. Revolver mu je bio pao dva metra od tela. Ležao je potrbuške, a rukom je bio podigao zadnji deo kaputa. Videla se krvava bela košulja. Sikert mu priđe i pogleda ranu. Bila je visoko pod plećkom.

— Šta je sa vama? — upita Donald.

Ranjeni čovek jeknu i malo iskrenu glavu.

— Gotovo je sa mnom... Oni su me... Teri zna...

— Ko ste vi?

— Njuman... inspektor... Treba javiti... — uspe još da kaže ranjenik, a onda klonu.

Donald Sikert pokuša da ga bolje namesti, ali vide da čovek izdiše. Potrča da pronade neki telefon. nade ga u jednoj prostoriji, koja je očito služila da u njoj boravi desetak ljudi. Sto za kartanje bio je pretrpan kartama, ceduljicama za beleženje i pepeljarama. Na podu su bili ostaci kutija za revolversku municiju, a na polici je bilo praznih i punih flaša raznih pića.

Pošto pozva stanicu za hitnu pomoć i objasni gde je bolesnik koji umire, on požuri da pretraži prostorije. Nade dve sobe u kojima se vodila borba i po rupama od Makfer-

sonovog kolta zaključi da je njegov drug bio ovde. Pronade nekoliko predmeta ženske garderobe, ali ženama nije bilo traga. Kad se vrati u onaj hodnik, ranjenik već beše umro.

— Stanuje u istoj ulici. Treća kuća od lokala. Baš u uglu gde ulica skreće pod pravim uglom. Ima stan na prvom spratu i tamo je sve do pred početak nastupa. . .

Donald Sikert se zahvali na obaveštenjima i požuri ka izlazu.

Četvrt sata kasnije stajao je pred starom vratarkom.

— Da li je Hilda gore? — upita.

Žena mu ne odgovori. Gledala ga je namrgođeno i sumnjičavo.

— Mi smo zajedno nastupali. Ja sam muzičar. . . Sada imam svoj lokal, pa ću možda pozvati Hildu da nastupa kod mene. Ali ja sam se raspričao — zaključio on i pruži ženi novčanicu, osmehnu joj se još jednom i pođe uz stepenište.

Žena je zurila u celu funtu. Takvu novčanicu još niko joj nije dao u njenom dosadnom poslu vratarke ovog jeftinog pansiona. Zato sada razvuče usta u zahvalan osmeh, koji ispade skoro plaćan.

— Ona je gore. . . Izvolite samo. . . Zvonite dva puta kratko, pa jednom dugo. Ponovite ako se ne javi — objašnjavala je trpajući novčanicu u džepčić na suknji.

II

Donald Sikert je znao da će igračica prvo dobro osmotriti nepoznatog gosta kroz okular na vratima, a tek tada otvoriti. Zato je stajao tako kao da nije svestan mogućnosti da ga ona posmatra. Nameštao je kravatu i popravljao kragu košulje pokretima koji su morali da znače želju da ostavi dobar utisak, ili da se dopadne.

Uskoro vrata se odškrinuše.

— Imam li čast sa gospođicom Ferster? — upita on umesto odgovora.

— Ja sam Hilda Ferster. Šta želite? — ponovi igračica.

Donald Sikert se galantno pokloni i umesto odgovora pruži joj jednu od posetnica kojima se služio. Na njoj je pisalo: »Džejms Solbridž, im-

— Slušam vas, gospodine Solbridž reče zatim i stade uz visoku fotelju.

Donald Sikert joj brzo napriča nešto o velikom filmu koji se priprema i o tome da je Amerika sita poznatih imena. Traže se novi idoli platna, devojke iz Nemačke, Italije i Skandinavskih zemalja.

— Zar se tamo mogu naći devojke takvih nogu? A vaša bedra!... Mislim da imate makar koji poen bolje proporcije od same Ane Klebridž... Sada razumem Krablija! — nastavljao je da govori sm

— Vi ste divni... Smem li? — reče ona i njene usne se približiše Sikertovim.

Poljubila ga je na način koji je bio strastveni izazov mnogo više nego zahvalnost.

— Nećujno ćete poći za mnom u hodnik. Stanite iza zavese kod vrata. Ja ću uvesti gosta, a vi možete nećujno nestati. Čekaću vas u garderobi između prvog i drugog nastupa oko ponoći — brzo mu je šaputala, a zatim otrča do vrata kupatila.

— Noćas ne mogu. Moram otići na jedno mesto. Čeka me Majlston — odgovori mladić.

— Taj lisac je čuo da se traži moja adresa, pa je rekao da neće dozvoliti da idem u Holivud. Šta on misli? Kakva je on zverka da određuje šta će se dogoditi sa mnom? — ljutito prosikta devojka.

— Zverka jeste... On je na neki čudan način zaljubljen u tebe. Raspitivao se imam li ja nešto sa tobom. Rekao sam mu da nemam i pitao ga zašto ne pokuša da ti priđe. »Ne razumeš ti to i ne pokuš

su ga ubice inspektora Njumanu odvele onesvešćenog...

— Šta je sa tom vešću o detektivu Kenfordu? — prekide ga viši inspektor Hardin.

— Ne možemo da ga nađemo. Pokojni Njuman je samo tražio da se sazna šta ispituje Kenford, jer je nešto u vezi sa njegovim poslom. Mi nismo našli Kenforda. Nestao je već pet dana zajedno sa svojim pomoćnikom Pipčinom.

— Treba proš

Vozeći pored Ridžent parka, Hardin pođe na sever i stiže u Hemsted. Odatle pa sve do Hejgejta proteže se pošumljeno brdo išarano proplancima i izbrazdano ogradama i putevima koji vode do usamljenih vila. Iza prvih drvoreda viši inspektor Hardin ostavi automobil i pođe pešice. Bilo je gluvo doba u dva sata posle ponoći. Nekakva izmaglica vukla se među drvećem.

Kuća koju je hteo da pogleda nalazila se visoko, skoro pod samim vrhom na kome se nalazio betonirani trig

— Možda... Ali šta se zanosim...
 — progunda Hardin.
 — Nastavi, lupežu!
 — Pa... hteo sam da vas zamolim... Učiniću vam uslugu koju god želite, ali me ne predajte policiji... Sve ću učiniti — nastavi inspektor.
 — A šta bi mogao da učiniš?
 — Sve... Radio sma i sa osiguranjem.
 — Kako?
 — Neko skladište, ili kuća... Zapaliću, a vi uzmite osiguranje. Ili ću provaliti kakvu kasu u kojoj su osigurane dragocenosti, koje ćete vi prethodno od

— Otkud vam to ime? — upita mornar.

— Pa ja znam mnoge stvari. Zar nisu sve londonske novine pisale o brodu koji je zaplenjen na Temzi, jer je otkriveno da je svojina Samjuela Makfersona, vernog pratioca Donalda Sikerta, slavnog kralja ponoći — nastavi Majlston.

— A ja o tome ništa ne znam — preseče ga Makfer-son.

— Meni je taj brod potreban i hoću da ga kupim. Sad mi je jasno zašto ste nas

slično uradiš sa Makfersonom, onda imaš izgleda da postaneš naš čovek — objašnjavao je s uživanjem Majlston.

— Ne znam kako... Ja nisam navikao... — počeo da muca Hardin.

— Upali mu let lampu — obrati se Majlston svom glupom pomoćniku.

Ovaj donese lampu i kresnu šibicu. Plamen šiknu iz otvora. Tako upaljenu lampu pruži Hardinu.

da stane iza vrata prve sobe, koja su bila otvorena. Kada Alford i žena uđu u hodnik ne mogu ga videti, a kad prođu u sobu, možda ga neće primetiti i kada zatvore vrata.

Tek što se smestio u nesigurno skrovište, ključ zveknu u bravi i reza škljocnu. Po koracima Lun zaključa da napred ide žena, a za njom Alford.

— Nisam te videla već osam dana dragi!... Ima li šta novo? Noćas ću ostati kod tebe cele noći...

— Ti ćeš uvek biti lepa! Nećeš dozvoliti da se ugojiš, ali ne smeš biti ni mršavija. Sada si kao sama Venera, još privlačnija od nje! Draga... Ako se Karvin razvede od Doroti i venča sa tobom, ubiću ga i bićeš moja... Bićeš bogata i moja. Tada ću i ja biti lord, a očevo nasledstvo će nam biti dovoljno da uživamo — šaputao je Alford.

Lun je već postajao nervozan što mora da sluša banalne razgovore ovo dvoje. Zbog toga nije mogao da ode i još nešto

ti toliko, jer tri naoružana zlikovca i četvrti beskrupulozni obijač mogli su pružiti otpor i ubiti Makfersona.

Imao je gas kojim je mogao sve da ih uspava, ali bi time za dugo vreme onesposobio i svog druga. Dok je razmišljao i osluškivao oprezno se osvrćući da još neko ne dođe odazgo, on je čuo kako Samjuel Makferson izmišlja priče o sebi i svom drugu. Skoro se nasmeja kad je čuo ono o napuštenom rudniku. Tada začu reči:

— Veži i

džep. Mnogo je bolje nositi takvu artiljeriju; niko je neće odneti.

— Sada ne vredi ni meni. Municiju sam ispucao, a nekoliko preostalih metaka je neko izvadio — reče Makferson.

— Ovde ima oružja za čitavu vojsku — reče Lun i pokaza rukom prema vratima. — Treba da se naoružamo, a onda da razgledamo ovu jazbinu.

— Možda je bolje da odmah izide-mo — primeti Hard

— Moramo naći način da ga brzo iznesemo — reče Lun i osmotri široku policu. Jednim zamahom sruši staklene bočice i epruvete, a zatim izvuče sedam stopa dugu dasku. Ponese je do ranjenika i brižljivo podmetnu pod njegovo telo.

— Čarli, pridržavaj ga, a nas dvojica ćemo ga nositi reče Lun i okrenu se k Hardinu.

— Rekoste da je to detektiv Kenford? — upita Hardin.

ugasi, ali je dopirala sa još dva mesta, koja su bila zaklonjena visokim gomilama sanduka, pa se svetlost odbijala a nije joj se moglo prići.

Iz mraka su dolazili pucnji, ali kuršumi su pogađali samo ugao zida. Lun baci još dve granate, a zatim se povuče do svojih.

— Dakle, nismo uspeali — reče Hardin.

— Još malo pa ćemo im pokazati — odgovori Makferson, koji već beše

Oni podoše nazad, ponesoše ranjenike u dno podzemnog stovarišta. Tamo je bio otvor za teretni lift. Otuda se osećalo strujanje vazduha. Lun je pazio na šumove.

— Koliko treba da čekamo? — upita Makferson.

— Najmanje petnaest minuta. Do tada će svi u blizini rasprsnutih fio-
la biti onesvešćeni, a koncentracija smanjena toliko da nam ne smeta — objasni Lun.

lazi su bli načinjeni po Sikertovim planovima, a osnovna rešenja samo njegovom rukom. Pored prolaza kroz napušteni tunel metroa i dve još susedne zgrade, postojao je mali prolaz do »momačkog« stana u zgradi udaljenoj preko trista jardi.

Lun je mesecima pravio podzemni tunel do tog stana, koji je iznajmio kao penzionisani pukovnik Hari Stebold. Imao je ne samo sve dokumente na to ime, nego je bio poznat i u javnosti. Pukovnik Stebold je bio svetski putnik i istraživač. Njegove putopise i spise objavljivali su mnogi listovi. Stebold

— Moga oca ucenjuju i on se nalazi na ivici snage — počela je devojka svoju ispovest. — Želim da ga zaštitite i onemogućite ucenjivače, ali tako da javnost ništa ne sazna.

Edi Kenford je prihvatio taj posao. Krenuli smo da istražujemo. Brzo nam je postalo jasno da je ucenjivač Oskar Majlston, poznat i kao zločinac pod nadimkom Senka. On se zaista kretao nečujno i pojavljivao se kao senka, koju primetimo tek kada je tu. On je lično ucenjivao oca naše klijentkinje, ali mu se nije

smo znali gde se nalazi Majlstonova vila.

— Ućićemo kao slučajno i razgledati ceo taj blok — predložio je Edi Kenford.

Ali na kraju hodnika nas je dočeka kao neki tip, koji je rekao da je tu zabranjeno ući. Kad smo pokušali da razgovaramo, pa i da mu damo nekoliko funti, on je potegao revolver. Edi ga je zakačio jednim munjevitim udarcem. Sklonili smo ga i vezali, a zatim ušli u prostrano dvorište pretrpano ogradama, sanducima i nekakvom građ

puca u gangstere. Bio je to inspektor Njuman. Dok smo se požurili da mu se pridružimo, neko se pojavio iza naših leđa i pucao bez opomene. Edi je pao pogoden, a ja sam odgovorio vatrom. Video sam kako inspektor Njuman gubi snagu i pada nekoliko metara dalje od nas.

Zgrabio sam Edija i uvukao ga u jednu sobu. Ali tamo je već bio mlađi ubica Alford. Morao sam da ispuštim onesvešćenog Edija i dignem ruke. Dva revolveraša su upala i pom

bi krijumčari pobedili da se tamo nije našao i Donald Sikert sa svojim vernim drugom Samjuelom Makfer-sonom.

Zar se Lun nije nalazio u životnoj opasnosti boreći se protivu ubica? Zar ga sada treba suditi zato što je pucao na ubice višeg inspektora Hardina? Zar ne možemo dočekati dan kada će Lun moći da bude slobodan građanin? Zar čovek dostojan divljenja i poštovanja još uvek treba da bude progonjen?...

— Hej, Sam!

ja Kenforda. U novinama piše da će biti sahranjen u svom rodnom mestu. To je Ajsfalajt kod Sautemptonu.

Dalje su obojica ćutali. Prvi put je poginuo neko od najbližih i iskrenih prijatelja ovog prema neprijatelju tvrdog, ali prema prijateljima vrlo osećajnog čoveka. Lun je bio prijatelj odan do krajnjih mogućnosti, a zato je i njegova tuga bila duboka i pored pokušaja da je uguši pred mornarom. Sada je posmatrao Makfersona iskosa. Ovaj je pokretao nozdrve kao da se brani od nekakvog neprijatnog golicanja. Čvrsti,

novinarevim rukama nađe beležnica, a ugašena lula se preseli u džep.

— Uz vest da ste se vratili, recite nam kako se osećate opet u svom starom Londonu — poče Markinč svoj nametnuti intervju.

— Prvo što sam u Londonu učinio bilo je da pročitam zapanjujuće vesti o okršajima sa krijumčarima. To već prelazi svaku meru — odgovori Lun.

— Č

srede, ne smem im pasti u ruke... Ne, niko ne zna... Jedino sam tebi rekao moju novu adresu... Znaju je moji, ali ako me neko otkrije, ti ćeš se naći u neprilici... I ne zovi me dok ti se ne javim... Grlim te, draga. Veruj da mi se neće ništa dogoditi...

Čulo se kako slušalica škljocnu u viljušci i sve se utiša. Opet se čulo klokotanje pića. Lun je razmišljao šta da uradi, kada ugleda kako

bude samo tvoja. . . Nešto u meni se slomilo. Telom te želim, ali srcem ne. . . Čak te i mrzim, Kris.

— Šta govoriš? Pa to je. . .

— To si zaslužio. Sada vidim da si ubica, običan gangster. Danas te poslednji put vidim. . . Hajde bliže. Ispijmo još po čašu. . . pića i otrova — reče žena i nasmeja se čudnim smehom.

že pronaći prave i glavne krivce — reče Lun i ostavi novine.

— Kupac mog broda je nestao — progunda Makferson.

— Nije rdava misao — primeti Lun. — Zamolićemo Pipčina da pazi na brod i one koji pokušaju da ga kupe.

— Na brod ću sam paziti. Ionako nemamo drugog posla. Krivci su mrtvi — reče Makferson.

Usnama je prelazio preko kože na prstima i šakama, kao da ih ljubi. Posle svega malom pumpicom poprskao Makfersonove i svoje ruke. Izgledalo je kao da su čudne rukavice sasvim nestale.

— A sada napred! Pravo u Skotland jard! — zaključio Lun i zavalio se u sedište.

— Jednom ćeš mi navući riblje krljušti, staviti mi škrge i peraja i ja ću post

